

Protokol o hlavním líčení

Okresní soud v Přerově dne 16. 5. 2005 v 8.30 hodin

Trestní věc proti **Vladimíru Hučínovi**

pro tr. činy dle § 185/2a, b tr. zákona a další

Výtisk z	2
Počet listů	11
Počet příloh	1

Přítomni:

Předseda senátu: Mgr. Michal Jelínek
(samosoudce)

Státní zástupce: JUDr. Jana Staňková

Soudci (přisedící): Oleg Plšek
Ing. Bohumil Gibala
Náhradní přisedící: Anna Vidláková

Protokolující úřednice: Lenka Růžičková

Zmocněnec: //

Poškozený(á): //

Zmocněnec: //

Obhájce: JUDr. Hulík: osobně
JUDr. Devátý: osobně

Zúčastněná osoba: //

Obžalovaný(á): V. Hučín: osobně

Jiné osoby: (zákonný zástupce, zástupce orgánu pověřeného péčí o mládež)

Přítomni důvěrníci Zdena Mašínová, John Bok.
Dostavil se svědek Jiří Lang.

Po zahájení hlavního líčení sdělením věci, která bude projednána, zjistil předseda senátu, že z osob, které byly k hlavnímu líčení předvolány nebo o hlavním líčení vyzooměny, se nedostavily:

odročené hlavní líčení

Dále zjistil totožnost osob, které se dostavily. Dotazem u obžalované(ho) zjistil, že pětidenní lhůta k přípravě od doručení předvolání

byla zachována

Předseda senátu zjistil dotazem u *)st. zástupce -*) obhájce, že pětidenní lhůta k přípravě od vyzoomění:

byla zachována

Po slyšení přítomných stran rozhodl soud, že hlavní líčení je možno konat přesto, že se z předvolaných osob nedostavil (li, ly, a)

Hlavní líčení probíhá nadále s vyloučením veřejnosti za přítomnosti důvěrníků z důvodu ochrany utajovaných skutečností.

V souladu s ustanovením § 219/3 tr. řádu předseda senátu sděluje podstatný obsah dosavadního jednání a dosavadního průběhu dokazování.

Přistoupeno k výslechu svědka:

Jiří L a n g,

osobní údaje na č.l. 1789, bez příbuzenského poměru k obžalovanému, který po poučení dle §§ 95/2, 99, 100, 101 tr. řádu **u v á d í:**

Poučení jsem porozuměl, vypovídat budu.

Předseda senátu ukládá provedení výslechu svědka podle § 203/1 tr. řádu st. zástupkyni.

Poté, co jsem byl jmenován do funkce náměstka pro zpravodajství, jsem se mimo jiné zabýval i prací v oblasti, kterou se zabýval i pan Hučín. V této souvislosti jsem čelil otázkám tehdejšího ředitele služby i jiných lidí, zda-li informace, které jsou nám dávány, jsou pravdivé, důvěryhodné, prověřené atd. Chtěl jsem to vyřešit poměrně jednoduchým způsobem, který je ve službě běžný, užívá se dlouhou dobu i dnes a bude se využívat i v budoucnosti. Ti, co informace poskytují mohou být kontaktováni i někým jiným a ne jen tím, který se s nimi přímo stýká a denně pracuje. Je to z důvodu, aby někdo nezávislý mohl pokládat otázky, zda-li informace, které jsme dostali, řekl. Proto jsem požádal tehdejšího kolegu Hučina, aby sdělil jména svých zdrojů. Tak jsem to dělal i v jiných případech, bylo to běžné. Vydal jsem písemný rozkaz, který jsem poslal služební cestou Hučínovi. Pokud si dobře pamatuji, Hučínovi rozkaz tlumočil jeho přímý nadřízený a ředitel odboru. Rozkaz splněn nebyl. Věc byla posuzována tak, že Hučín odmítl rozkaz splnit. Měl k tomu důvody, o kterých se tehdy hovořilo a hovoří se o nich doposud. Důvody se mi nezdaří, že by byly v souladu s předpisy platnými ve službě a v souladu se zákonem. Věc jsem postoupil tuším řediteli služby a orgánům, které se tím zabývaly.

Pan Hučín pracoval na odboru v Olomouci. Jeho činnost jsem měl možnost sledovat jako náměstek poměrně krátkou dobu. Před tím, ve své pozici, ve které jsem byl jako ředitel odboru, který se zabýval ruskou kontrašpionáží, jsem informace od Hučina v zásadě neměl žádné až na nějaké drobné útržky. Hodnocení práce obžalovaného bylo rozporuplné. Hodnocení se zmařilo proto, že do této chvíle nevíme přesně, jak to se zdroji bylo. Systém naší práce je takový, že operativní důstojník, v tomto případě Hučín, má své zdroje. Byla stanovena určitá procedura, jak se tyto zdroje, osoby jednající ve prospěch BIS mají evidovat, prověřovat atd. Podstatné je, aby každá informace, která přijde do služby, byla prověřena, ověřena nezávisle. Vycházíme z toho, že informace, které dostáváme při práci - a služba pracuje jenom s informacemi, nemáme šanci někoho zatýkat, vyslýchat, předvolávat atd. - postupujeme svým adresátům. Pokud vláda nebo partnerské informační služby jsou příjemci informací, musíme zajistit, aby informace byly co nejvíce ověřené, v ideálním případě pravdivé. Toto je smysl naší práce. V okamžiku, kdy zjistíme, že informace potvrzuje sama sebe tím, že se dává jakoby z dvou různých směrů, tak potom to není nezávislé ani prověřené,

ale zmatečné. Byla snaha rozluštit tento problém. V okamžiku, kdy se z toho stal soudní nebo trestní spor, tak jsem nepokračoval ve zjišťování zdrojů, protože jsem upřednostnil v tu chvíli řešení, kterým se zabývá soud. Tato otázka pro nás v tuto chvíli ještě skončená není. Sdělení jmen zdrojů služby - a nikoli Hučina, ale služby, protože služba garantuje zákonem danou povinnost ochrany atd. - bylo běžnou praxí a jednou ze základních metod prověrky práce podřízených. Naši povinností je kontrolovat práci podřízených.

Podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu se čte výpověď svědka Jiřího Langa na č. l. 1789-1793.

K dotazu předsedy senátu svědek uvádí: Tehdy jsem vypovídal pravdu, vše souhlasí.

K dotazu st. zástupkyně:

Když jsem vydával rozkaz č. 3/2001, byl jsem nadřízeným obžalovaného. Rozkaz byl písemný. Je nesmysl, že by mohlo dojít splněním rozkazu obžalovaným k ohrožení života či zdraví zdrojů nebo že by se mohly identifikované zdroje dostat do rukou extrémní komunistické levice nebo politické strany. Říkal jsem již před chvílí, že je to běžná praxe. Jsem prověřen na stupeň „Přísně tajné“ a musím říci, bez toho, že bych zde chtěl svou osobu vynášet, že skutečně znám tajemství tohoto státu. Stýkám se s lidmi, jejichž informace jsou důležité nejen pro Českou republiku, ale i pro celý demokratický svět. V okamžiku, kdy bych porušil mlčenlivost, tak bych asi těžko mohl vykonávat práci, kterou vykonávat mám. Nikdy jsem nikde nehovořil, na rozdíl od obžalovaného, o tom, co jsem dělal nebo nedělal. Myslím si, že byla možnost rozkaz splnit, mohl jsem dostat tuto identitu, ale proti spekulacím „co kdyby, jak by“ těžko mohu něco namítnout. Je to pod trestním zákonem, pod sankcí a nic takového nepřipadalo v úvahu. Dělo se to v minulosti, děje se to v současnosti, bude se to dít i v budoucnosti.

K dotazu soudu:

V minulosti i v současnosti se děje to, že pokud je potřeba některou informaci prověřit, tak se s osobou setkám já, nebo nařídím někomu, aby se s ní setkal a vedl s ní debatu, zda-li ta informace byla zodpovězena nebo předána tak, jak je tvrzeno. Dochází ke kontaktu mezi zdrojem informace a někým jiným, než tím dotyčným důstojníkem, který se s tou osobou setkává dnes a denně. Je to logické. Při této práci mohou vznikat různé vazby, vztahy atd. a je třeba zamezit tomu, aby nedocházelo k výkladu, že zdroj informací, agent jednající ve prospěch BIS, je majetkem dotyčného člověka. Dokonce čas od času je nutné změnit osobu, která řídí takového člověka, protože je tam již příliš blízký vztah. Jde o informace, které musí být nezávislé.

K dotazu přísedícího Gibaly:

Nevím o tom, že by někdo jiný odmítl identifikovat zdroje v rámci BIS.

K dotazu přísedícího Plška:

Probíhaly různé kontroly, ze kterých se psaly hlášení, které se týkaly zejména administrativních věcí, jako výkazů práce, dodržování pracovní doby, využívání služebních vozidel a dalších věcí. Netýkaly se informační zpravodajské činnosti.

Je naprosto běžné, aby rozkaz k identifikování zdrojů přišel nikoli od přímého nadřízeného, ale nadřízeného např. přes jeden stupeň. I v současné době se tak děje. Záleží na informaci, jaký má význam. Pokud já např. s informací jdu na jednání vlády a je to závažná informace, tak o ní musím vědět vše. Člověk, který v tom dělá, má schopnost položit přímo doplňující otázky. Je těžko představitelné, že by člověk přišel s informací a nic o ní nevěděl a řekl, že se musí jít zeptat dotyčného člověka. Neděje se to každý měsíc, ale je to běžná praxe.

K dotazu JUDr. Devátého:

K úniku informací z BIS na veřejnost s největší pravděpodobností dochází. Část zdrojů patří mezi utajované skutečnosti. Lidské zdroje jsme povinni chránit ze zákona.

V době vydání rozkazu pan Hučín neměl právo seznamovat se s novými utajovanými skutečnostmi. Znalosti, které měl do té doby dozajista měl a má je dodneška. Je povinen o nich mlčet. Nevím v tuto chvíli, zda měl obžalovaný u sebe písemné identifikace zdrojů, minimálně však zdroje znal. Stykal se s nimi, tak je musel znát.

Mám-li odpovědět na dotaz, zda existoval v roce 2000 rozkaz vydaný ředitelem Růžkem, který ukládal útvarům, odborům BIS tzv. zasvazkování zdrojů, tak bych k tomu musel studovat konkrétní písemné materiály. Princip byl takový, že po zkušenostech z minula, identita zdrojů byla dána pod kódem v obálce. Nemohu v tuto chvíli potvrdit, že by někdo měl dát obálky do svazků. Musel bych studovat nějaké archiválie v této věci. Běžnou praxí bylo to, že pakliže osoba byla ve svazku, svazek má několik dílů. V jednom z těch dílů je tzv. identifikační složka, tzn. složka, kde je právě, kdo to je. Tyto složky byly v rámci administrativní ochrany vyjímány z hlavních svazků a ukládány ve stejné skříni, ale jinde. O zasvazkování něco vím. Pokud takový rozkaz byl vydán, tak je někde k dosažení, soud si jej může dožádat. V tuto chvíli to nemůžu říci stoprocentně, podrobnosti zde v tuto chvíli nemám k dispozici. Od pana Částečky jsem dostal odpověď, že zdroje nezná. Nevím o tom, že zasvazkování bylo v Olomouci přerušeno.

Když je někomu odebráno osvědčení, tak stanoví rozkaz ředitele, co se má přesně dít. Je k dispozici, soud si jej může vyžádat. Já tuto praxi neprovádím, nejsem schopen mluvit naprosto přesně. Rozkazů je celá řada. Člověk zná detailně jen ty, se kterými přímo pracuje. Pokud chcete znát přesnou odpověď, musíte si rozkaz vyžádat. Víím, že při odebrání bezpečnostní prověrky se zpracovává tzv. plán ve vedení, který stanoví konkrétně jednotlivé kroky, které se mají dělat atd. Neznám ale přesnou citaci rozkazů a jednotlivé paragrafy. Ten dotyčný musí odevzdat písemné materiály, které má k dispozici. Veškeré předání písemností řeší spisový řád a mělo by být prováděno protokolárně. Zda to tak proběhlo v případě pana Hučina, nevím.

V této zemi existuje hrozba levicového extremismu, ale není nikterak veliká. Extremismus jako takový je fenomén dnešní doby a vyskytuje se jak v levém, tak v pravém spektru. Na to, abych zde v tuto chvíli řekl, jak velká je hrozba atd., na to nejsem připraven. Je to dost závažná profesní otázka. BIS o tom samozřejmě něco ví. Byl jsem zde vyslýchán kvůli neuposlechnutí rozkazu a v tomto směru byla má příprava. Existuje hrozba z levicového i pravicového extremismu. Zpracováváme výroční zprávy pro „Tajné“, pro „Přísně tajné“ ne. V těchto zprávách je popsána hrozba levicového extremismu. Existují výroční zprávy pro rok 2000, 2001. Soud si může cokoliv vyžádat.

K dotazu JUDr. Hulíka:

Mám-li srovnat hrozbu levicového extremismu v roce 2001, 2002 a dnes, tak k tomu uvádím, že je to těžká otázka, protože je třeba studovat materiály, aby člověk mohl odpovědět úplně a s velkou vážností. Nedomnívám se, že by došlo k nějakému markantnímu vývoji ať už jedním nebo druhým směrem, ať v oblasti levicového nebo pravicového extremismu. Nedošlo k nějakému skokovému rozvoji tohoto problému. V zásadě je situace v roce 2005 stejná jako v roce 2001.

Levicový extremismus zahraniční vazby má. Skupiny se samozřejmě mění, nejsou pořád stejné. Došlo k vývoji, ale říkám, že ne k žádnému markantnímu. Vývoj byl v zásadě ke stejnému extremismu. Vývoj záleží na době, situaci. V minulosti levicový extremismus byl otázkou archaotonomních skupin, ty od zasedání např. měnového fondu téměř vymizely. Je to nahrazováno jinými formami. Došlo k ústupu a transformaci forem. Je to různé případ od případu.

Identifikace zdrojů byla požadována i na jiných. Byly to desítky případů za tu dobu, co jsem ve službě BIS na různých funkcích.

Podmínky, kdy je možné odmítnout identifikovat zdroje nejsou nikde explicitně stanoveny. Odmítnout je možné, když by docházelo k páčání nějakého trestného činu. Kdyby se pan Hučín domníval, že tím, že zdroje zveřejní, spáchá nějaký trestný čin a mohl by se to domnívat, pak by přicházelo v úvahu užití tohoto paragrafu. Hlásil by státnímu zástupci, že mu byl vydán rozkaz v rozporu se zákonem. Zákon mluví o tom, co je služební kázeň. Služební kázeň je plnění rozkazů, povinností příslušníka, kterým byl Hučín. Příslušník je povinen plnit rozkazy na pokyn nadřízených. Mluvím v množném čísle, tzn. všech ve své linii – vedoucí skupiny, vedoucí oddělení, ředitel odboru, náměstek, ředitel služby, to jsou přímí nadřízení každého člověka v linii, ve které pracoval Hučín. Příslušník podle § 48 je povinen odepřít splnění rozkazu nadřízeného, pokud by jeho splněním spáchal trestný čin. Tuto skutečnost má ohlásit písemně, bez odkladu, vyššímu nadřízenému. V případě, že by se to týkalo ředitele služby, má to oznámit nejvyššímu státnímu zástupci.

K dotazu, pokud by si zdroj výslovně přál, aby nebyl odhalen nebo pokud by řídicímu pracovníkovi slíbil spolupráci jen pod podmínkou, že nebude odhalen uvádím, že toto upravuje rozkaz ředitele č. 5 z roku 1996. Stanoví podmínky, co to znamená, když taková osoba začíná přijímat její služby. V okamžiku, kdy si osoba stanoví podmínky, které jsou v rozporu s rozkazem, nemůžeme ji využívat. Důstojník nemůže slibovat něco, co nemůže splnit. Má nějaké předpisy. Je nějaká pracovní technologie, která je stanovená a on podle ní musí jednat. V rámci ní se pohybuje. Když se dostane mimo ni, tak se pohybuje mimo rozkazy. Zdroj si nemůže nic stanovovat. Je to vazba mezi službou, kterou prezentuje operativní důstojník např. v tomto případě a touto osobou, která dává dobrovolně bez násilí, bez donucení své informace. Pakliže osoba řekne, že něco nechce a teď člověk to nemůže splnit, protože je to v rozporu s předpisy, tak takových služeb nemůže využívat, bylo by to v rozporu s předpisy. Přece si nemyslíte, že služba pracuje tak, že operativní důstojník někde někoho potká, ten mu něco řekne, ta osoba o tom neví vůbec nic, dá to do obálky a pošle premiérovi. To je nesmysl. Naše práce má své regule a pravidla, které byly stanoveny. Ředitel služby stanoví, jak mají jeho podřízení pracovat a kontroluje je. V případě Hučina se to moc nepovedlo. Je stanoveno, jak se má pracovat. Jak si to budete vykládat vy, to nevím, ale předpis, jak se má pracovat, stanoven byl. Rozkaz nestanoví podmínky, když někdo s něčím nesouhlasí. Rozkaz vymezuje, co se má udělat, aby takový člověk byl využíván.

Podmínky jsou uvedeny v rozkazu č. 5 z roku 1996.

K dotazu JUDr. Devátého:

Povinnost chránit zdroje je zákonem uložena službě. Příslušník je součástí služby. Z toho lze dovodit, že se podílí na ochraně zdrojů. Je to jeho povinnost v mezích zákona. Před čím mají být chráněny zdroje stanoví přesně zákon o BIS. Nemám ho zde, tak ho citovat nemohu. Je to něco v tom smyslu – před vyzrazením, poškozením atd. Poškozením se rozumí třeba poškození na cti, životě, majetku, pověsti, pracovní erudici atd. Ohrožení zdroje posuzují všichni v té linii od ředitele až po důstojníka. K tomu, kdo posuzuje tu míru uvádím, že s osobou, zdrojem, který dává informace, pracuje daný příslušník. Jeho nadřízený má ze zákona povinnost práci příslušníka kontrolovat. Tam dochází poprvé k otázce, kdo má věc posuzovat. Pokud má příslušník s tímto problémem, může jít za svým nadřízeným. V praxi se stává, že je to kolikrát ředitel služby. Ne často, ale stává se to.

K dotazu, kdo zaručí bezpečnost zdroje, když příslušník nemá důvěru ke svým nadřízeným uvádím, že nevím na co jsem dotazován, když nejsem dotazován na zákon. Máme zákonnou normu, která upravuje naši činnost a stanoví státu resp. složce státu povinnost. Dále máme vnitřní normy, které to upravují. Pokud příslušník má problém se svým nadřízeným a myslí si, že je to osoba nedůvěryhodná, pak musí jednat např. tak, že podá podání řediteli služby nebo trestní oznámení, má-li dojem, že má prověrku v rozporu se zákonem nebo cokoliv. Vím, je to obtížné, aby si podřízený stěžoval na svého šéfa, ale jak jinak by pak organizace mohla fungovat. Fungovalo to v minulosti a funguje to i dnes. Pokud příslušník nedůvěřuje všem, včetně ředitele služby, jsou všichni nedůvěryhodní, je tedy celá služba nedůvěryhodná, měla by se rozpustit a udělat jiná.

Použití operativní techniky na obžalovaného jsem neschvaloval. Nebylo to v mé kompetenci. Vím ale o tom, slyšel jsem to.

Nevím nic o tom, že obžalovaný připravoval s utajovaným svědkem Josefem Dvořákem výbuch. Nebyl jsem o tom informován.

K dotazu JUDr. Hulíka:

Zda může uniknout z BIS identifikace zdroje je spekulativní otázka. Uniknout může všechno. Když příslušník zradí, může říci úplně všechno. Ponese za to následky. V novinách se dočítáme leccos. Ne všechno jsou úniky z BIS. Většina zpráv někde končí, takže to můžou být úniky z druhého řetězu, nejen z BIS. Něco jsou určité spekulace. Úniků informací, aspoň za dobu, kdy se tím zabývám já, bylo poměrně velmi málo. Povedlo se dohledat, odkud informace unikají a ne z BIS. Jsou to informace z materiálů BIS, ale to je něco jiného. Jestliže je adresát neochrání, to je otázka jiná. Neřekl jsem zde, že dotyčný člověk je povinen, ale že je také povinen. Jsou povinni všichni v linii od ředitele až po příslušníka. Z logiky práce je zdroj informací skoro to nejcennější, co služba má a musí ho chránit.

Když nebudu hovořit o případu pana Hučína, protože na internetu jsem se dočetl leccos, tak si nevzpomínám, že by se stalo, myslím, že ne, že by při povinnosti chránit zdroj a při identifikaci zdroje informace unikla z BIS. Pokud, ale člověk neodejde v dobrém např. je vyhozen, potom v rámci svých sporů a tahanic říká ledacos. Stalo se například i to, že sám člověk řekl, že byl zdrojem BIS, to se stalo, ale nikoliv služba.

K dotazu obžalovaného:

Nevím, kdo dal podnět k odvolání obžalovaného z týmu Výbuch. Byla to otázka pana Bublana. Nevím, zda tato otázka byla řešena, když jsem byl nebo nebyl náměstkem.

O průběhu vyšetřování výbuchů jsem byl okrajově informován.

K vyhodnocení svazků jsem se mohl dostat, bylo to v mé kompetenci. Zda jsem je měl v rukou, to nevím.

Na kárné řešení s obžalovaným si vzpomínám jen rámcově. Dostal jsem tuším od policie jako přímý nadřízený služebním postupem ve službě k řešení přestupek, kterého se obžalovaný dopustil někde u soudu, kde nazval nějakého pohlavára minulého režimu nevybíravě. Bylo hodnoceno zřejmě oslovování té osoby, pokud si dobře pamatuji, před nějakou komisí nebo soudem. Dostal jsem věc k vyřízení. Řešil jsem ji s obžalovaným a jeho ředitelem panem Částečkou u mě v kanceláři. Měli jsme hodinovou diskusi, kdy jsem obžalovanému říkal, že neposuzuji, zda ten člověk, kterého se to týkalo, je či není „gauner“, ale že před soudem nebo před těmi orgány se musí jednat slušně. Za to, že obžalovaný slušně nejednal, jsem mu uložil tuším ústní důtku. Obžalovaný ji přijal, neodvolal se proti ní a tím to pro mě skončilo.

Komunistický zločinec je zločinec. Komunismus, fašismus je pro mě totéž. To nerozlišuji. Když použiji metaforu, tak i odsouzenec na smrt má právo na určitý ohled. Neřešil jsem meritum věci. Řešil jsem s obžalovaným jeho nazvání. Jeho čin mohl být strašný.

Na poradě 1.3.2000 jsem byl. Byl jsem na poradě dvakrát. Víím, že se obžalovaný na něco ptal, na co, to již nevím.

Herout, Rom, Gracias, Štětka pracovali na extremismu. Tito lidé vyhodnocovali práci teritoria obžalovaného, tudíž i jeho. Základní vyhodnocení probíhalo v rámci olomouckého teritoria jejich analytikem. Pokud dostali informaci, tak byli v době linií, jak zde bylo čteno, k tomu oprávnění. S jejich výpověďmi, které má soud, jsem neměl možnost se seznámit. Inspekci řídím. Žádné informace, výpovědi mi inspekce neposkytla. Výpovědi uváděných lidí jsem neviděl.

Není mi známo, že by Jan Princ byl zkompromitován. V Olomouci jsem slyšel mnoho věcí, povídalo se tam o obžalovaném, o panu Princovi, Částečkovi, o nedůvěře, o zakrývání informací atd. Vyřešil jsem to tak, že jsem vyměnil ředitele. Že má Princ fobii z hmyzu slyším dnes poprvé. Pokud jsou důkazy, že Princ je člověk nezpůsobilý, prosím, aby mi byly okamžitě doručeny a já se tím budu zabývat. Žádné takové důkazy jsem nedostal. Nemohu pracovat na základě nějakých názorů a chodbových řečí. Má-li obžalovaný takové informace, ať mi je poskytne, budu rád. V mé kompetenci je vědět, zda má Princ řidičský průkaz nebo nemá. Víím, že Princ nemá řidičský průkaz, není ale jediný.

Nevím, co obžalovaný otázkou, zda po nástupu ČSSD došlo v BIS k nějaké nestandardní situaci, myslí, nevím, co to je.

Vím, že Charvát je člověk z OVT. Nemohl být od policie přeřazen k BIS. Musel podat žádost a mohl být přijat k BIS. Jako ředitel podepisuji přijetí všech lidí. Jedná se o svazek, kde je vyhodnocení přijímacího řízení. Nevím, zda je pan Charvát zařazen v Olomouci a slouží tam. Mám 1100 podřízených. Pokud se tento člověk podílel na nasazování techniky na obžalovaného, nevím. Pokud to dělal v souladu se zákonem, tak to byla jeho práce. V tu chvíli jsem dostal k vyjádření závěr odborných orgánů služby, s těmi Princ v zásadě nemá co dočinění, a tam bylo nějak navrženo a já jsem nějak rozhodl. Pokud se obžalovaný domnívá, že ten člověk je nezpůsobilý, že by tam neměl být, ať jedná podle práva.

K dotazu st. zástupkyně:

K rozkazu č. 3 z roku 2000 o identifikaci zdrojů uvádím, že identifikací bylo rozuměno udání identifikačních údajů, tzn. jméno, příjmení, adresa, rodné číslo, další dispozice bych si pak mohl zjistit z registru.

K dotazu přisedícího Plška:

Jednalo se o zdroje, nevím jestli o všechny, byly to ty, o kterých jsem mohl zjistit, že byly. Zjišťoval jsem to podle toho, že součástí informací je kód zdrojů. Tam se dohledávalo, které to jsou. Zda jsou to všechny, to nevím.

K dotazu JUDr. Devátého:

Bylo zde řečeno jméno, adresa, rodné číslo i kód zdroje.

Pokud to vím správně, tak mnou obžalovaný odměňován nebyl. Počínaje ředitelem odboru poté vrchním ředitelem paralelních odborů, náměstkem, ředitelem může kdokoliv uplatnit svou pravomoc a odměnit příslušníka. Nevím o tom, neschvaluji to, nejsem s tím seznamován, je to kázeňská pravomoc, kterou uplatňuje daný člověk. Slyšel jsem o tom, že byl obžalovaný odměňován, ale že bych to někde viděl, to ne. Např. jsem to četl někde v novinách.

JUDr. Hulík a obžalovaný bez dalších dotazů.

Obžalovaný dotázán dle § 214 tr. řádu:

Na otázku, zda-li věděl či ne, jaké byly pokyny tehdy Františku Bublanovi, nynějšímu ministru vnitra, aby mě odvolal z týmu Výbuch, svědek odpověděl, že o tom neví. Těžko mohu posoudit, zda svědek měl vyhodnocení BIS, statistiku za 10 let mého působení a výpovědi svědků, kteří kompetentně rozhodovali o mé práci, motivovali mě, koordinovali, řídili, které jsem zde jmenoval. Považuji to za podstatné. Svědek mě jako náměstek předvolal v kritické době, kdy jednal MMF, operativní složky byly plně nasazeny. Svědek, dnes bohužel ředitel BIS, mě předvolal, strávili jsme tím celý den, náš ředitel musel jet, dá se říci i následující den a řešil mě ve věci J. J. Murčeka. Při jednom rehabilitačním soudu jsem se kriticky vyjádřil, že takoví lidé tam sedí a snažil jsem se vysvětlit, že jsem se nemohl z výkonu trestu zúčastnit pohřbu atd. Celkem mě tehdy překvapovalo rozložení lidí kolem, kteří tam seděli a omlouvali se mi za něho. Byly to takové řeči, kdy vám to člověk řekne na záchodě. To již o něčem svědčí. Má nedůvěra k této osobě byla evidentní, zvláště ve vztahu k tomu, co jsem zažil. Přišel jsem do BIS s určitými zkušenostmi, na rozdíl od takového jakéhosi skauta. Na jedné z porad jsem se zeptal, bylo to 1. 3. ...

Předseda senátu přerušuje obžalovaného s poučením o smyslu ustanovení § 214 tr. řádu.

1.3. 2000 proběhla v Olomouci porada. Přijel tam zde přítomný svědek jako náměstek a zeptal jsem se ho, jakou činnost BIS vyvine ve vztahu k vyšetřování stále nevyjasněných výbuchů, které přibývaly a které dle mého mínění byly iniciovány extrémní levicí. Svědek tehdy odpověděl něco, co ve mně zanechalo hluboký dojem. Bylo to natočeno, nahráno.

Předseda senátu upozorňuje obžalovaného, že nehovoří ke svědkovi, ale k soudu.

Svědka na můj dotaz odpověděl : „To už není naše věc, to je věc policie. My se musíme zabývat nedostatkem vody v Africe“. V tu chvíli jsem si myslel, že svědek je opilý nebo ztratil rozum.

Důvěrnice Mašíňová poučena předsedou senátu o chování v jednací síni, neboť z její strany došlo k rušení klidu v jednací síni.

Tehdy jsem si myslel, že svědek je po nějaké těžké oslavě nebo nemá všech pět pohromadě. Jeho odpověď vyvolala všeobecné veselí a 14 dní nebo 3 týdny se nehovořilo o ničem jiném než o tomto. Vznikaly různé přezdívkové. To byla odpověď na vše. Tam jsem si udělal názor, že to není člověk na svém místě. Je obklopen na svém odboru estébáky a dělá, že dělá po Rusku a vytváří dojem jakési důležitosti. Ptal jsem se svědka, zda měl vyhodnocení v rukou, jak se na něj dívá. Bylo to vyhodnocení za dlouhou dobu, než svědek, bohužel, nastoupil na to místo. Byl pro mě velmi varovný bod, když toto odpověděl. Tento člověk u mě ztratil autoritu a obával jsem se i o svou bezpečnost. Když se takoví lidé dostanou do služby, tak se nám zde komunisté mohou rojit ve dne v noci a nemůžeme se divit, že to tady takto máme. K otázce na osobu Pavla Charváta chci uvést, že svědek velmi dobře věděl, co to je za člověka, na čem se podílel. Tento bývalý esenbák, který zneužitím služebního vozidla opilý se naboural a způsobil škodu jinému, dnes sedí v olomoucké expozituře. Lidé tam jsou dnes motivováni odsloužit si 10 let, nedopadnout jako Hučín, „držet hubu a krok“. O nějaké autoritě tohoto svědka se nedá vůbec mluvit. S těmito lidmi se občas kontaktují, je to velký problém, strach, protože ten má děti, ten chatu, půjčky. Motivace lidí není ve vlastenectví, vyšším principu mravním. Po nástupu ČSSD jsem viděl, že mi bude „Morava malá“. Ke svědkovi chci říci, že škoda, že zde není veřejnost. Myslím si, že lidé by přestali platit daně, aby takovéto lidi trpěli v tak důležité instituci jako je BIS, co k tomu více dodat.

Svědka po poučení uvádí, že svědečné nežadá.

V 10.00 hodin přerušeno hlavní líčení.

Pokračováno ve 13.00 hodin.

Předseda senátu konstatuje stejné složení stran a zvolených důvěrníků.

Hlavní líčení probíhá nadále s vyloučením veřejnosti z důvodu ochrany utajovaných skutečností.

Předseda senátu sděluje, že bude přistoupeno k výslechu svědka, jehož identita v přípravném řízení byla utajována dle § 55/2 trestního řádu. Senát po slyšení stanovisek stran s ohledem na časový posun, vývoj trestní věci a to, že hlavní líčení probíhá s vyloučením veřejnosti, dospěl k závěru, že již nejsou splněny zákonné podmínky ve smyslu ust. § 55/2 trestního řádu,